

по-търпеливо би трѣбвало да прѣнася своята сждба, отколкото да мечтае за свобода, която му носи смрътъ!“

И кръвожадно прѣгриза вълкътъ грѣкляна на зашемеденото магаре и се гостува съ него нѣколко дена.

Прѣведе отъ нѣмски: Г. П.

Умниятъ мандаринъ.

(Китайска приказка).

Разсърдилъ се богдихантъ на своя мандаринъ и го запрѣлъ въ тъмница. Придворнитѣ обичали мандарина, защото билъ уменъ, и почнали да молятъ богдихана за него. Богдихантъ се съгласилъ да го пусне, но съ условие той да му намѣри конь, който да не е бѣлъ, да не е сивъ, да не е бѣзавъ, да не е червенъ, да не е кестеневъ, да не е дорестъ, да не е черъ (вранъ), да не е шаренъ; съ една дума, богдихантъ изброилъ всичкитѣ цвѣтове, отъ които биватъ конетѣ.

Замислили се придворнитѣ и отишли при умния мандаринъ, за да му съобщатъ жалаването на богдихана.

— Добрѣ, казалъ той: азъ приемамъ условието.

Богдихантъ заповѣдалъ да го пуснатъ, за да види какъ ще изпълни той това условие.

А умниятъ мандаринъ, щомъ го пустнали, казалъ:

— Кажете на богдихана, че коньтъ е готовъ въ конюшната ми, но трѣбва да прати за него не въ понеделникъ, не въ вторникъ, не въ срѣда, не въ четвъртъкъ, не въ петъкъ, не въ сбота и не въ недѣля, а въ другъ нѣкой денъ отъ седмицата, когато обича.

Богдихантъ се разсмѣлъ и простилъ умния мандаринъ.

Нашитѣ картини.

(Нѣколко думи къмъ родителитѣ, уч-тѣ и възпитателитѣ).

Прѣди да дадемъ разяснения на отдѣлнитѣ картини, които сж въ текста, или пъкъ сж отдѣлно приложени къмъ книгката, считаме за нужно да напомнимъ пакъ, че тия разяснения сж прѣдзначени изключително за възрастнитѣ: учителитѣ, родителитѣ и възпитателитѣ, които биха пожелали да развиватъ, чрѣзъ нашето списание и картинитѣ му, любовъ къмъ живописъта у дѣцата и юношитѣ.

Знайно е, че едно отъ най-любимитѣ занятия на дѣцата и юношитѣ е разглеждането на картини. Кой не е видѣлъ, какъ дѣцата се захласватъ често прѣдъ витринитѣ на разнитѣ магазини и книжарници, за да се любуватъ на изложениитѣ по тѣхъ пѣсри картинки и реклами? Особно много се нравятъ на дѣцата ония картини, въ които тѣ виждатъ отражение на своя собственъ животъ, на своитѣ мисли и чувства, и такива картини тѣ ги разглеждатъ съ радостъ и наслаждение. Като е така, дългъ на педагога е да използва тая естествена наклоность у дѣцата, за да насочи мислитѣ и чувствата на послѣднитѣ къмъ истински прѣкрасното, къмъ вѣрното, къмъ

истинки благородното и пр. и по тоя начинъ да създаде постепенно у тѣхъ (дѣцата и юношитѣ) вкусъ и разбиране на дѣйствително художественото.

Тогава, какъ трѣбва да се постѣпва, за да се постигне най-сполучливо тая цѣль, толкова отъ голѣма важность за нашето общо възпитателно дѣло? Имали сме случай и другъ пѣтъ да кажемъ, но не ще бжде излишно, ако и сега повторимъ, че отъ правилното постѣпване отъ страна на учителя, родителя или възпитателя при разглеждането на картини зависи изключително и правилното разбиране на послѣднитѣ и правилниятъ развой на любовъта къмъ изящнитѣ творения на пластичнитѣ изкуства. Както сж имали случай да се убѣдятъ нашитѣ читатели, ние се стараемъ да подбираме винаги тикива картини, които сж достѣпни за дѣцата и юношитѣ по идея, настроение и изпълнение, ала потрѣбно е да се знае, какъ трѣбва дѣцата да разглеждатъ тия картини и до кждѣ трѣбва да се простира грижата на възпитателя въ това отношение. Послѣдниятъ никога не трѣбва да забравя, напр., че е много неумѣстно (даже вѣдно е) да се тълкуватъ картинитѣ, прѣди дѣцата да сж ги разгледали сами, и прѣди да сж разказали какво виждатъ въ тѣхъ и кое най-много имъ се нрави. Добрѣ изпълнениитѣ картини, въ които има идея и съдържание, подбуждатъ сами дѣцата да